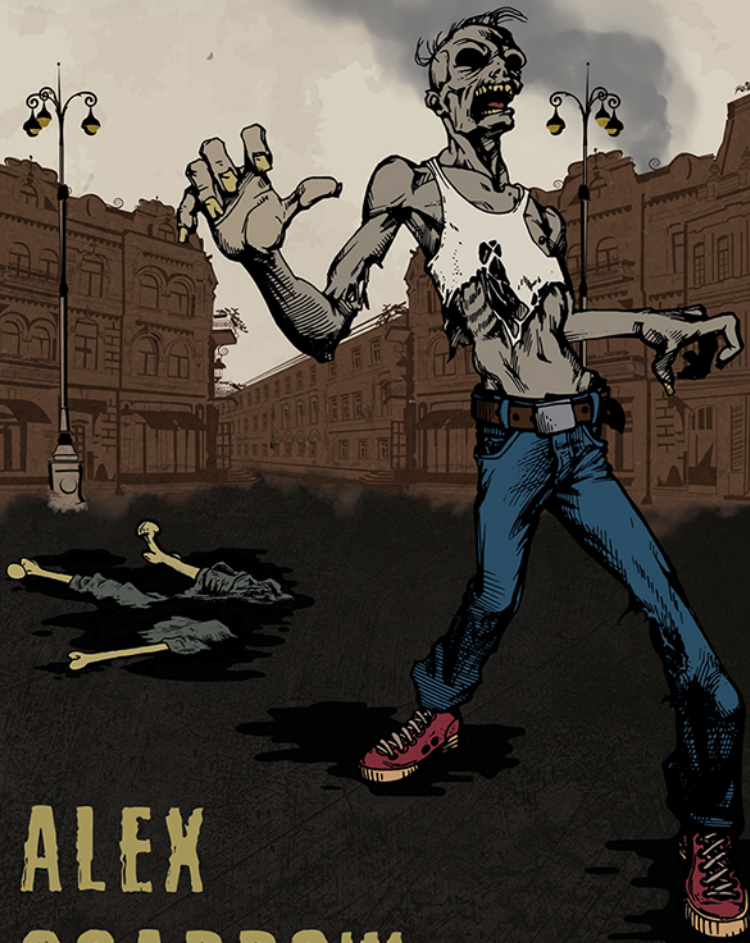

REBUILT

ALEX
SCARROW

Alex Scarrow

REBUILT

Copyright © Alex Scarrow 2018
First published 2018 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aneta Zemánková, 2021
Obálka © Kreativní bojovníci s. r. o., 2021
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1707-1 (pdf)

Alex Scarrow

REBUILT

Přeložila: Aneta Zemánková

*Debbie, čtenářce mých prvních konceptů
a editorce mého života.
Děkuji ti za dar tvé lásky a za to,
že sis vzala mé jméno.*

PRVNÍ ČÁST

PROLOG

Před dvěma a půl lety

Freya se probudila se zakalenýma očima a ještě stále ve včerejším oblečení.

Šla spát pozdě, počítač a televizi vypnula až po druhé hodině ráno. Natrásla polštáře tak, aby se dál mohla z okna svého pokoje koukat na malou slepou ulici. Její mysl běžela ve tmě několik hodin jako o závod, když si v ní znovu přehrávala titulky zpráv o viru z předešlého dne. Panika v nich během dne a večera narůstala. Její hlavní stránka na Facebooku byla zaplněná zoufalými statusy přátel z celého světa. Byly tam zrnité fotky těl ležících na ulicích, které mohly být klidně jen kupami oblečení a odpadu.

Lidi na Facebooku *vážně* až příliš snadno zpanikaří.

Freya si byla způli jistá tím, že se to do rána zklidní a že to zmizí jako další náhlé velké nic sociálních médií, a napůl se bála toho, že je to tady – dnešek je tím Dnem, kdy skončí svět.

Protáhla si bolavé nohy a poposedala na otupělém zadku, dokud neseděla a nedívala se dolů na protější domy a jejich příjezdové cesty.

Venku to vypadalo tiše a poklidně, zatímco si Freya zkontrolovala hodinky: čtvrt na jedenáct.

Podívala se na slepou ulici a všechna ta auta, která touhle dobou už bývala pryč. Takhle někdy vypadala nedělní rána. Dnes by ale měla být normální pracovní středa.

A už měla být dávno vzhůru. Máma měla zatukat na její dveře a probudit ji před hodně dlouhou dobou. Konec světa nebo ne, *měla* jít dnes ráno do školy, a pokud jí jdou hodinky přesně, tak už zmeškala první hodinu.

„Zatraceně!“ zasyčela. „Mami!“ křičela. „Jdu pozdě!“

Žádná odpověď. Postavila se na nohy, unaveně sebou škulba kvůli všudypřítomné bolesti v bocích a natáhla se pro několik tabletek paracetamolu, které zapila chladnými zbytky včerejšího čaje. Sehnula se pro počítač na konci postele.

V té chvíli je zahlédla oknem. Přes silnici a příjezdové cesty se plazily černé čáry připomínající klikaté čmáranice tužkou. Naklonila se přes postel a jednou rukou se opřela o parapet, aby měla lepší výhled ven. Jednu čáru následovala pohledem přes silnici, po příjezdové cestě a na přední schod domu číslo 9. Jeho vchodové dveře byly dokořán a zdálo se, že ta černá linka pokračuje dovnitř.

Nebo možná vyšla ven?

U vedlejšího čísla 10 viděla několik černých čar, které se sbíhaly na tmavém kopečku oblečení ležícím na vjezdu k domu. Vypadalo to jako jeden z těch zrnitých obrázků na internetu.

„Mami!“ zavolala znovu. Začínala panikařit.

Nikdo jí neodpověděl, ale ze zdola vycházely hlasy. Byla zapnutá televize.

Překlopýtala přes pokoj a zvedla hůl, která byla opřená u dveří. Vešla do chodby a otevřenými dveřmi nakoukla do ložnice rodičů. Postel byla ustlaná.

Máma ji většinou stlala, když se vrátila z ranní služby v lékárně. Možná, že tam dnes nešla.

Freya se vydala dolů po úzkých a strmých schodech. Brala je jeden po druhém a hůl držela před sebou.

„Mami? Proč jsi mě nezbudila? Jdu pozdě!“

Slyšela televizi. Nebyly to zprávy. Byla to repríza seriálu *Přátelé*. Možná má táta taky dneska volno.

„Tati? Jsi doma?“

Ani on neodpověděl. Dorazila na konec schodiště a otevřela dveře do obývacího pokoje, kde uviděla televizi, která si pro sebe vesele švitořila. Joey a Chandler se snažili uklidit svůj byt.

„Tati?“ Freya se rozhlédla po místnosti. Na konferenčním stolku ležely dva nedopité hrnky s kávou, na pohovce tátův tablet a na stole mámin telefon. Bez něj by do práce nikdy neodešla.

V krátké chodbě byly pootevřené dveře do kuchyně. Možná že tam oba jsou.

Při těch několika krocích ke dveřím Freya ucítila, že levou botou šlápla do něčeho měkkého a divného. Podívala se dolů a uviděla tmavou, lepkavou čáru. Vypadalo to, jako by někdo na koberec vylił tenkou cestičku z balzamikového octa.

Máma by nenechala něco takového neuklizeného, i kdyby kvůli tomu měla přijít pozdě do práce.

Otevřela kuchyňské dveře a očekávala, že uvidí u snídanového baru alespoň jednoho ze svých rodičů. Okamžitě zapomněla na všechny stížnosti za to, že ji nikdo nevzbudil, když se její mozek pokusil pochopit příšernou scénu, která se rozprostírala na podlaze.

PRVNÍ KAPITOLA

Přítomnost

Freya se s trhnutím probudila. Tenhle zlý sen mívala dost často. Vždycky ten stejný příběh. Probudí se, sejde po schodech, otevře dveře do kuchyně a... Je to vzpomínka, kterou pečlivě uzavřela. Její víko se pootvírá jen ve snech.

Zírala na síťovinu postele nad sebou a poslouchala pravidelný tlukot naftového motoru a sípění, funění, šepot a vrtění všech dalších uprchlíků nacpaných na okolních patrovkách.

Na jeden mlhavý moment byla zmatená, vystrašená svým okolím.

Kde to jsem?

Pak se jí to až příliš rychle vybavilo. Nic z toho nebyl sen, všechno to bylo děsivě skutečné. Ty poslední dva roky, přežití moru, setkání s Leonem a Grace, útek ze southamptonského tábora, když se to všechno zbláznilo, a nakonec to, že se stala jedním z mála šťastlivců, kteří se dostali na palubu lodě amerického námořnictva.

V kapse u pasu měla složenou červenou kartu a střežila ji jako zlatý kupon Willyho Wonky. Její občanský průkaz. Od té doby, co je nahnali na loď, ji musela ukázat jen párkrát, a aby ji otevřela a odhalila fotku uvnitř, po ní chtěli jen jednu. Rychle ji ukázala unaveně vypadajícímu námořníkovi – byl to obrázek mladé tmavovlasé dívky jménem Emma Russellová. Freya měla veliké štěstí, že si vzala identifikační kartu patřící někomu, kdo se jí zběžně podobá.

Pokud přimhouříte oči.

Hodně.

Voják přikývl, ani se na fotku nepodíval, a mávnutím ji pustil do lodní jídelny, kde se zařadila spolu s ostatními do fronty na každodenní jídlo.

Malá flotila lodí se právě nacházela na moři někde v Lamanšském průlivu a mířila na západ do chladného a šedého Atlantiku. Zdálo se, že jejich američtí zachránci trochu zvolnili zpanikařená bezpečnostní opatření. Teď, když byli všichni v bezpečné vzdálenosti od pevniny, měl u sebe každý na palubě „červenou kartu“, což znamená, že je na břehu otestovali a nezjistila se u nich nákaza.

Freya doufala, že je na lodi jediným pasažérem s *cizím* červeným pasem. Ví, že není infikovaná, ale to by bylo, aby slepě věřila komukoliv jinému. Takže ji trochu zneklidňovalo, že byla na lodi tři dny a nikdo si zatím nevšiml, že není tou dívkou z fotografie. Jednou se dokonce někomu hloupě představila jako „Freya“ a ne „Emma“, bylo tudíž jen otázkou času, než ji odhalí.

A pak co? Hodí mě přes palubu?

O tom pochybovala. Spíš ji znovu donutí ke krevnímu testu.

Ale...

Sakra. Zmlkni, mozku.

Ale... lidi byli nakaženi, aniž by to věděli, že ano?

Freya zabalila prsty do pěsti a jemně se s ní uhodila do boku. Ví, že je čistá. Nikdy se žádného virem vytvořeného stvoření nedotkla. Bylo to o fous, do háje, ale nikdy se jí *nedotkli*.

Leon. V mysli si znovu přehrála, jak na poslední chvíli unikli z oxfordského podjezdu. Oba byli zahnaní do rohu a ti nechutní tvorové připomínající kraby se rojili ze všech stran. Corkie a jeho skupina vojáků je zachránili v poslední možnou chvíli.

Tak kde zatraceně jsi, Leone? Freya tiše zaklela a osoba na lůžku nad ní zavrčela, aby ztichla.

Byla si dost jistá tím, že na *téhle* lodi není. Zkontrolovala postele a spací pytle vyrovnané na hangárové palubě a prohlédla si frontu na jídlo. Podle toho, co viděla, Leon na palubě *USS Gerald R. Ford* není. Může ale být na jedné z dalších lodí téhle malé flotily mířící na západ. Pokud ne, tak je možná na jedné z těch patřících „Pacifické alianci“?

Sakra. Její vzpomínky na masový útěk na southamptonském přístavišti, ten chaos a panika... všechno je tak roztržštěné. Od přátel ji oddělila vlna lidí. Neměla ani tušení, jestli se Leon a Grace dostali z karanténní ohrady, a pokud ano, tak kudy běželi. Můžou být na jedné z těchto amerických lodí mířících na jihozápad na Kubu nebo na té čínské směřující na jih.

Nebo jsou možná –

Ne. Sklapni, mozku. Nejsou mrtví. Nejsou nakaženi. Pokud je šestý smysl opravdový, jestli existuje možnost, jak „vědět“,

že je někdo naživu, tak ano... nějak věděla, že jsou Leon i Grace živí.

Někde.

Jejich šance musela být ještě lepší než ta její. Pokud se podařilo uniknout jí, omezené roztroušenou sklerózou a tím, že za sebou táhne naprosto zbytečnou nohu, tak se ti dva, zdraví a chytrí, *museli* dostat pryč.

Ale uvidí je ještě někdy?

Vůbec?

Po tváři jí stekla osamělá slza a zalechtala ji na uchu.

Běž do háje, pokárala se. Ještě to s nimi nevzdávám.

Na americké straně uprchlického tábora byly dvě další lodě. Celkem byly v Southamptonu tři záchranné lodě, které se spojily se čtyřmi, jež nabraly uprchlíky v Calais. Všech sedm lodí se včera sešlo v průlivu a říkalo se, že bylo několik Britů přemístěno na lodě z Calais, protože tam bylo víc místa.

Někdy v budoucnu se pravděpodobně sepíší jména a sestaví se seznam všech zachráněných. Možná cestou, možná až dorazí do cíle.

Freya doufala, že to bude spíš dřív než později.

Bylo jim řečeno, že potrvá přibližně týden, než se tahle přeplněná loď dostane na Kubu, kde je asi vyloží do dalšího oploceného zadržovacího tábora. Leon ji bude taky hledat. Dokázala si představit, že k sobě couvají jako v seriálu Scooby-Doo, leknutím vyskočí do vzduchu a pak se nemotorně obejmou a srazí se hlavami jako párek trapných idiotů.

DRUHÁ KAPITOLA

„Zopakujte to poslední. Přepínám.“ Tom Friedmann poslouchal hvízdání a praskání bílého šumu reproduktoru vysílačky.

„Zopakuji...“ Kapitán Xien mluvil pomalu. Jeho angličtina byla plynulá, ale signál vysílačky byl oslabený zvětšující se vzdáleností obou malých flotil.

„... Začali jsme opakovat test u všech britských uprchlíků,“ pokračoval Xien. „Radím vám, abyste se zachovali stejně. Přepínám.“

Tom se podíval na kapitána Donnera, velitele torpédoborce Spojených států. Ten přikývl. Mluvili o tom dnes ráno. Opuštění Southamptonu bylo naprosto zmatené. Chaotické. Nemohli si být jistí tím, že žádný civilista v chodbách a prostorech podpalubí není nakažený. Ve zmatku těch posledních několika minut, když všechny lodě začaly odplouvat, bylo dost dobře možné, že se na palubu dostali nějací neotestovaní uprchlíci.

„Rozumím, kapitáne Xiene. Projednám to se svými vyššími důstojníky. Přepínám.“

Reproduktor chvíli pištěl a syčel a oni zaslechli konec Xi-enovy odpovědi.

„... proces. Přeji šťastnou cestu, dokud spolu znovu nebudeme mluvit. Přepínám a končím.“

Tom položil vysílačku na její místo a pohlédl ven z oken řídicí věže s výhledem širokým sto osmdesát stupňů na plochý a šedý Atlantik pod nimi.

Lodím, které posbíraly uprchlíky v Calais, se podařilo mnohem organizovanější vyplutí. Samozřejmě ne úplně bezproblémové. Těch několik skupin amerických mariňáků pověřených udržení oblasti muselo střílet do vzduchu, aby zabránilo těm, které nemohli vzít s sebou, nahnout se vpřed. Kapitán jedné z dalších lodí námořnictva Spojených států řekl, že to bylo jako druhý pád Saigonu. Lidé se zuby nehty drželi ohrazení a viseli z kotevních lan. Naprosto šílené.

Obě smíšené flotily se sešly v průlivu a přerozdělily si mezi sebou náklad uprchlíků tak, aby si s nimi mohli lépe poradit. Na palubě jejich lodi tudíž byli většinou Britové, směs Evropanů a pár přeživších až ze Severní Afriky. Tomovi bylo jasné, že po celém světě musí být další malé skupinky přeživších, ale s každým následujícím měsícem jich bude umírat stále víc.

„Budeme je muset všechny znovu otestovat,“ řekl Tom. „Brity i ty další. Všechny. Posádky lodí také.“

„Myslím, že to by bylo velmi rozumné, pane.“

Tom se nadále držel stébla naděje, že se jeho děti, Leon a Grace, možná toulají v chodbách této lodi nebo na těch plavicích se nedaleko. „A získat řádný seznam pasažérů.“

„Ano, pane.“

„A žádný další pohyb lidí z jedné lodě na druhou, dokud nebudou všichni otestováni.“ Otočil se na kapitána Donnera. „Můžete to začít organizovat, Jime?“

Donner znovu přikývl. „Okamžitě se spojím s kapitány ostatních lodí.“

„Děkuji.“

Tom se otočil zpět k širokým oknům na zádi jejich lodi, která si razila cestu na jihozápad mírně rozhoupaným mořem. Před dvěma dny se jejich flotila rozdělila. Americké lodě pokračují na západ přes Atlantský oceán a ty další plují jižně na mnohem delší cestu na Nový Zéland. Tom byl téměř v pokušení rozkázat svým lodím zamířit na jih spolu s nimi, ale neudělal to.

Měl své rozkazy.

Rozkazy od Trenta, že má zamířit rovnou na Kubu.

Tam dole na Novém Zélandu možná rozhodují zbývající vysoce postavení velitelé čínského námořnictva, ale alespoň jim to tam neřídí nabubřelý idiot. Prezident Douglas Trent, kdysi jeho nejlepší kamarád Dougie, se stával přítěží.

Tom mohl vyhlásit, že se přidávají k Pacifickým národům, ale přemýšlel nad tím, jak dlouho by jeho dočasně udělené zmocnění trvalo. Nečekal by moc dlouho, než by ho ozbrojení námořní důstojníci zbavili role a stočili kurz zpět na Kubu, k Novým Spojeným státům prezidenta Douglase Trenta.

Zatímco byl Tom na své záchranné misi, odpálil Trent dvě taktické nukleární zbraně jen několik kilometrů od břehu Havany, jako malou připomínku té zatraceně velké hole, kterou je může plácnout přes prsty. Dva obrovské mraky z vypařené mořské vody ve tvaru hříbu, které se nad ostrovem tyčily jako Damoklovy meče, byly dostatečnou ukázkou Trentovy touhy po tom, aby se prezident Questra

a Komunistická strana Kuby podvolili jeho striktním požadavkům.

Trent použil pár atomovek k tomu, aby vyděsil Kubánce hostící přeživší Američany. Ještě mu jich na hraní zbývalo několik tuctů.

Ten zmetek je zapálený ohňostroj, opice s nabitým kulometem.

Kdyby Tom našel na palubě téhle lodi Leona a Grace, tak by nevyloučil zabrání motorového člunu a útěk k čínským, australským a novozélandským lodím.

Lepší je ďábel, kterého NEZNÁŠ... než nebezpečný chvástal, jako je Trent.

TŘETÍ KAPITOLA

„Jsem velmi, velmi *zklamaná*, děti.“

Grace cítila, jak se jí nohy mění v želé. Dělal se jí špatně od žaludku. Byla přesvědčená o tom, že se prozradí tím, že omdlí. Nebo se pozvrací.

„*Nečekala* bych, že něco takového uvidím na Greenwichské základní škole. Tohle je ten nejhorší druh šikany.“

Všichni byli v hlavní síni. Paní Baumgardnerová, ředitelka školy, měla nasazené své „nahněvané brýle“, ty s tlustými černými obroučkami, kvůli kterým se zdála děsivá, a oči za nimi měla vykulené. „Chci, aby ten, kdo tuhle hrůznou věc udělal, zvedl ruku.“

Grace udělala to, co ostatní. Rozhlédla se kolem.

„Ale no tak. *Nikdo nikam* nepůjde, dokud nezjistím, kdo *to udělal!*“

Nebyla to šikana. Grace by to nazvala legrací. Rozmazání marmelády kolem něčí skříňky je sotva šikana.

„No tak!“ vyštěkla paní Baumgardnerová. „Tohle je vaše *poslední šance* se přiznat.“

Grace zavřela oči a pomalu zvedla ruku.

A ta strašná vzpomínka zmizela.

Otevřela je a paní Baumgardnerová a škola byly pryč.

„Další!“

Gracein pohled spočinul na čínském vojákovi v protiinfekčním obleku. Přes plexisklo jeho helmy mohla vidět jeho obličej. Nebyl na něm žádný uklidňující úsměv. Jen natáhl ruce v rukavicích a ukázal jí, že má popojít dopředu. Vedle něj stál mladý australský námořní podpraporčík v uniformě. Všimla si, že jeho oči na chvíli přejely po jizvách po spáleninách na straně její tváře, a pak jí nabídl pokývnutí.

„Přesně tak, jsi další na řadě, zlatíčko. Vyhrň si rukáv, drahoušku...“

Grace se nervózně ohlédla na řadu lidí zaplňující prostor celého hangáru čínské letadlové lodi.

„Nemáme na to celý den, zlato,“ řekl australský podpraporčík netrpělivě.

Grace vyšla vpřed a nakoukla otevřenými dveřmi. Místnost za nimi byla malý sklad, ze kterého se narychlo vytvořilo klinické testovací stanoviště. Stála s jednou nohou váhavě položenou na prahu, zatímco si to celé prohlížela. Rozhodně to nechtějí riskovat. Jeden člen posádky měl na sobě těžkopádný ohnivzdorný oblek a držel hasicí přístroj. Druhý měl na sobě to samé a v rukách něco, co vypadalo jako plamenomet. Třetí byl ve žlutém protiinfekčním obleku s průhledným hledím a v rukách v tlustých rukavicích svíral injekční stříkačku.

„Tak běž...“ řekl Australan. „Budeš v pořádku.“

Ten proces má být rychlý a spolehlivý. Není tu žádné místo pro šedé oblasti nebo nejasnosti. Žádné rozhovory, žádné otázky a žádná výměna slov, jen odběr krve a posléze otestování

její reakce v Petriho misce. Pokud se krev nesrazí, tak je to v pořádku.

Ale pokud ano...

V té malé místnosti nebyly žádné hořlavé věci. Z patrových postelí zbyly jen holé kovové rámy. Důsledek pozitivního testu bude rychle vyřešen.

„Jsi další!“ řekl čínský voják u dveří.

„Přestaň zdržovat, zlato,“ popoháněl ji Australan. „Ještě musíme otestovat hodně lidí.“

„Mám strach,“ zašeptala.

„Nemáš se čeho bát.“ Australský podpraporčík na sobě neměl ochranný oblek a až dosud se držel o několik kroků dál a nechával kontakt na svém čínském protějšku. Teď zamířil vpřed.

„Ne!“ vyštěkl čínský voják a zarazil ho.

„Nedotýkejte se mě!“ vykřikla Grace.

Muž se zastavil a zacouval. „Ano, samozřejmě.“

„Je to pro vaše dobro,“ varovala ho Grace. „Zůstaňte vzadu.“

Jeden z mužů uvnitř testovacího stanoviště na ni netrpělivě mávl, aby vešla.

„Jen ti chtějí odebrat trochu krve, zlatíčko. Nic víc.“

„To... není potřeba.“

„Musíme všechny znovu otestovat, drahoušku.“ Australan předvedl gestem zavedení injekční jehly. „Je to jen malé škrábnutí a je po všem. Dobře?“

„Ne, vážně,“ řekla Grace teď už neústupně. „Ten test není nutný.“

Čínský voják vypadal, že jí má už plné zuby. „Běž!“ Vykročil vpřed, aby ji popadl.

„PŘESTAŇTE!“ zakřičela a zvedla ruce. Ozvěna jejího hlasu se odrážela hangárem. Civilisté v řadě na konci paluby se podívali jejím směrem.

Grace se otočila na lidi ve frontě za sebou. „Všichni byste se měli držet dál.“ Obrátila se k australskému podpraporčíkovi. „Vy taky.“

„Co si sakra myslíš, že děláš?“ Začínal znít podezřívavě.

„Jsem nakažená,“ odvětila.

Její slova způsobila okamžitou reakci. Oba muži od ní ustoupili a čínský voják na ni namířil zbraň. Tři muži uvnitř testovací stanice zacouvali a ten s plamenometem se k ní spěšně vydal kolem vozíku se vzorky. Fronta za Grace se roztrhla, když ti, kteří k ní stáli nejbliže, rychle zamířili pryč.

Vysvětlí to. Rychle!

Posadila se na práh dveří a založila si ruce, jako rozladěné batole odkázané do kouta. „Jsem nakažená,“ zopakovala. „Ale nic neudělám!“ Ohlédla se přes rameno. „Rychle jim to řekněte!“

Australan vyštěkl pár čínských slov. Mířil na ni plamenomet a vsadila by se, že je na temeno její hlavy ještě pořád namířená puška.

„Jsem nakažená! Ale jsem tady, abychom si mohli promluvit!“

Pětice mužů stála jako ledové sochy. Chvíli se nikdo nepohnul. Ani civilisté se nehýbali. Žádná tlačení. Ještě ne. Byla to dokonalá bublina zamrzlá v čase, připravená na to, že každou vteřinu praskne a propukne peklo plné křiku a ohně.

Grace zvedla hlas, aby zajistila, že je jí slyšet. „Jsem víc než jen infikovaná,“ pokračovala tiše. „Jsem přeměněná. Jsem

manifestací viru. Lidská kopie.“ Kvůli australskému důstojní-
kovi lehce naklonila hlavu. „Řekněte jim, že jsem tady, abych
pomohla. Řekněte jim, že se ani nehnu.“

Zopakoval její slova kostrbatou mandarínštinou.

„Řekněte jim, že jsem tady jménem viru.“

Znovu její slova přetlumočil.

Zůstaň klidná, Grace. V klidu.

„Jsem tady, abych si promluvila. Abych se o vás něco dově-
děla. Promluvila si s vámi o viru. Proč tady je. Co chce.“

Zatímco muž opakoval její slova, viděla ve všech očích pa-
niku.

Všimla si, že voják držící plamenomet čeká na jediný povel,
po kterém zaplní chodbu ohněm.

„Pokud se mě pokusíte spálit, tak se ze mě stanou ti krabi!
Stovky krabů!“ Střelila pohledem po Australanovi. Ten tam
stál, zaražený a s otevřenou pusou. „Přelož mě!“ vyštěkla.

Začal to dělat.

„Stovky! A všechny je nezabijete! Dostanou se mezi všech-
ny tyhle lidi. Během několika minut budete mít stovky naka-
žených! Tahle loď bude do hodiny zamořená!“

Australan její slova švitořivě reprodukoval špatnou činšti-
nou, ale podle výrazů, které mu věnovali, se mu dařilo vysvětlit
to, co řekla. Všichni to viděli z první ruky, věděli, že má pravdu.
Třeba se jim podaří ji spálit... ale možná ne *celou*.

„Dojděte pro svého velitele!“ řekla. „Potřebuji s ním mlu-
vit!“

Počkala, dokud podpraporčík neskončil s překladem,
a doufala, že to skončí tak, že jeden z čínských vojáků vytáhne
vysílačku a začne do ní mluvit.

Nic se ale nestalo. Všichni dál předstírali, že jsou sochy.

„TEĎ HNED!“ zakřičela.

Voják se zbraní ji pomalu sklonil a ukázal na ni třesoucím se prstem. Něco zamumlal.

„Co to řekl?“ zeptala se Grace.

Australan si odkašlal. „On... ehm, se zeptal, jestli bys mohla o krok nebo dva u-ustoupit.“

„Proč?“

„Aby, ehm... mohl vyjít? Aby mohl dojít pro kapitána?“

Stála na prahu jediných dveří.

„Aha. Samozřejmě.“

Zacouvala o několik kroků do hlavního hangáru a sledovala, jak se tichý dav kolem stáhl pryč, aby si od ní udržel vzdálenost.

Čínský voják vyšel z testovacího stanoviště, prošel kolem ní a o několik metrů dál se konečně otočil a rozběhl.

„Ty... ty ne... neplánuješ –“

Vzhlédla k australskému podpraporčíkovi. „Vybuchnout? Ne. Chci si jen promluvit.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Neotevírejte!“ řekl Leon.

Bušení na dveře skladu nabíralo na naléhavosti a obě veře se pod těžkými ranami otřásaly v rámech. Leon se rozhlédl po ostatních a nakonec pohledem spočinul na Coře, která se stala vůdcem jejich malé skupiny. Díval se na ni a zbytek lidí také. Pokud chce velet, měla by se rozhodnout. A zdálo se, že váhá, není si jistá.

Leon na to měl svůj vlastní názor. „Neotevírejte!“ zopakoval.

Skrývali se v téhle budově už čtyři dny. Bylo to malé skladiště nacpané různě velkými klecemi. Klecemi, které byly plné mumifikovaných těl zvířat, většinou tak seschlých, že je nešlo rozeznat. Tato budova byla první nezamčená a dost bezpečná na to, aby se v ní mohl Leon a pár dalších po útěku před krveprolitím dole na southamptonském přístavišti schovat.

Té strašné noci se pořádek v karanténní ohradě během několika minut proměnil v chaos. Hrstka vojáků na stráží byla rychle přemožená a drátěné ploty byly žalostně nedostatečné,

když se tisíce uvězněných uprchlíků splašeně hnaly ohradou pryč od virové nákazy, která mezi nimi propukla.

Bůh ví, kolik z nich bylo tajně nakažených. Bylo to, jako kdyby nějaký předem dohodnutý signál řekl infikovaným lidem, aby všichni zaútočili ve stejný čas. Někteří z nich se sami od sebe rozložili do menších tvorů, jiní se po dvou a po třech spojili ve vysoké děsivé totemy, které bodaly, drápaly a bičovaly utíkající dav.

Tisíce uvězněných uprchlíků propadly panice. Pod jejich tíhou se hroutily ploty a na pozadí se skvělo nebe osvětlené reflektory a plameny.

Jako z noční můry.

Leon ztratil z dohledu Grace a pustil Freyinu ruku. Obě v tom zmatku zmizely, zachycené v tlačenci vzedmuté jako přílivová vlna. Nakonec se ocitl s asi tuctem lidí snažících se zachránit si život úprkem od křiku, světel, výstřelů, plamenů a odplouvajících lodí...

Skončili v téhle budově, do jejichž temných útrob se vřítili a zatarasili za sebou dveře. Během první noci poslouchali ve vystrašeném tichu zvuky zvenčí.

Hlasy, které křičely, aby je pustili dovnitř, pěsti bušící na vrata. Hrůzostrašné výkřiky, jež se změnilly v poražené nářky následované vzdalujícími se kroky, když se ti lidé vzdali naděje na to, že se dostanou dovnitř, a vydali se hledat jiné místo k úkrytu. Později pak zaslechli nesnesitelné škrábání jakoby hmyzích nožiček a jejich zkoumání budovy a hledání slabých míst, těch, kterými by se mohli dostat dovnitř. Byly to zvuky, které se ozývaly skladištěm a z nichž se stal bílý šum, jenž

zněl jako syčivé klokotání tropického deště dopadajícího na zvlněnou cínovou střechu.

Čas od času zaslechli bouchnutí něčeho znatelně většího, testujícího sílu cihlových zdí, ránu a otrásání vrat, jak do nich narazilo něco těžkého. Leon přemýšlel, jestli jsou to ty stejné děsivé totemy, které povstaly v ohradě, vysoké příšery, nepopsatelné vrávorající stvůry. Netvoří, kteří neustále mění svou podobu, zatímco se plíží kolem budovy.

Druhou noc bylo větší ticho, až na zvuk rozbíjejícího se okna v kanceláři nad skladem. Vydali se to prozkoumat a našli na podlaze roztržštěné sklo a cihlu. Někdo, snad někdo *lidský*, se musel snažit dostat dovnitř tímhle způsobem. Pak přišlo bušení na dveře skladu. Ten někdo se nesnažil dostat dovnitř, chtěl je donutit otevřít.

Cora ke dveřím zamířila, jako by to chtěla udělat.

Leon ji popadl za paži. „Nemůže to být člověk. Ne *ted*.“

To stejné něco zabušilo na dveře a začalo žadonit, aby to pustili dovnitř.

„*Prosím! Prosím! Já vím, že tam někdo je! Prosím!*“

Všichni zůstali stát. Nikdo si nedovolil pohnout.

„*Včera večer jsem viděla vaše světla. Víím, že tam někdo je. PROSÍM!*“

Zůstali potichu.

„*Jsmo jen dvě. Já a moje malá holčička. Prosím otevřete. Nejsme ten virus.*“

Leon se rozhlédl po ostatních. Nikdo se nezdál ochotný věnovat pohled ničemu jinému než svým nohám.

„Tak jen nějakou vodu. Prosím! Jen trochu pro mou holčičku...“

„Můžou nás kopírovat,“ zasyčel Leon. „Mluvit jako my.“

Cokoliv bylo tam venku, takhle pokračovalo asi deset minut, dokud se najednou tiché prosby nezměnily ve zběsilý křik. *„Ach můj bože!“*

Slyšeli přibližující se zvuk podobný hmyzímu syčení a cupitání. Leonovi to připomínalo šum vlny stahující se zpět do moře přes oblázkovou pláž.

Křik ustal a poslední, co zaslechli a co připomínalo člověka, byl tlumený ženský hlas, který plačtivě mumlal...

„Nedívej se, zlatíčko, nedívej se –“

Pak se ozvalo krátké zavřískání a zvuk boje. Leon nepotřeboval představivost na to, aby věděl, co se děje. Viděl to totiž už mnohokrát. Něco velkého právě roztrhalo tu ženu a dítě na kusy. A to s brutální efektivitou.

Alespoň to bylo rychlé.

Třetí den a noc byly milosrdně tiché. Možná až moc. Leon měl příliš mnoho času na přemýšlení. V mysli si znovu přehrával horečnaté útržky událostí z karanténní ohrady smíchané se všemi dalšími hororovými momenty, které zažil za poslední tři roky. Před propuknutím nákazy byla ta nejstrašnější věc, které byl svědkem, hrbolatá kůže natažená přes zlomené předloktí rozehrávače.

Málem se při tom pohledu pozvracel.

Od té doby... toho viděl tolik. Zlomené kosti, mrtvá těla, ze kterých virus udělal hnisající kaluže organického slizu, z nichž se vynořili velcí a malí tvorové popírající všechny přírodní

zákony. Také viděl to, co dokáže s lidmi udělat strach a paranoia. Byl svědkem upálení vlastní sestry kvůli tomu, že „nevypadala tak, jak by měla“.

Jeho myšlenky se vrátily k chaosu, který se odehrál před třemi dny.

Utekl jsem. Freya a Grace byly se mnou téměř celou cestu k východu z ohrady, že ano? Taky se dostaly ven, ale musely se vydat jiným směrem než on. On běžel ke skladištím a kontejnerům. Mohl jen doufat, že dívky utekly na druhou stranu. V tom případě se možná obě dokázaly dostat na jednu ze záchranných lodí. Vážně nezáleželo na tom, jestli jsou na amerických, nebo těch čínských, hlavně že jsou naživu.

Na druhou možnost ani nepomyslel.

Utekly, Opičáku. Podařilo se jim uniknout. Rád tomuto ujištění věřil.

Dobře, takže teď se můžu bát o sebe.

Vážně tady umřeme.

Měli pitnou vodu, té měli hodně, ve velkých plastových sudech. Podle všeho to bylo preventivní opatření pro zvířata, která se tu předtím chovala.

Ale žádné jídlo.

Dnes ráno se Leon díval skrz rozbité okno v rohu malé kanceláře v patře. Tušil, že v nedalekých skladech jsou tuny jídla. Nacházeli se uprostřed důležitého mezinárodního přístavu, v zóně, ve které se manipuluje s náklady. Díval se ven na bludiště tvořené plochými vlnitými střechami. O několik metrů dál zahlédl krajinu tvořenou kontejnery firmy

Maersk připomínající kostičky hry Jenga, nad kterými se tyčily vysoké jeřáby.

Někde tam venku musely být konzervy, tak lákavě blízko, ale vzhledem k tomu, čím vším by se museli probojovat, by klidně mohly být i na druhé straně Lamanšského průlivu. Zem před jejich budovou byla plná husté sítě virových vláken a úponků. Leon si všiml, že nejvíce byly soustředěné kolem vchodů a vstupů do nákladních prostorů různých skladů. Hádal, že tam byly proto, aby fungovaly jako alarmy. Bylo jasné, že vir zjistil, ve kterých blízkých budovách se skrývají lidé, a hlídal jejich východy.

Vzpomněl si na podchod na okraji Oxfordu. On a Freya jím prošli až moc bezstarostně, příliš znepokojení blokádou opuštěných vozidel na to, aby si všimli obřího kořene, který nad nimi visel. Možná byli až moc rozptýlení a nemohli se tak vyhnout šlápnutí na nějaké tenké, vláknu podobné tykadlo. Cestou skrz na sebe virus upozornili a při zpáteční cestě museli čelit následkům.

Neviděl, že by se teď někde pohybovali viroví tvorové, ale měl podezření, že se jich tu skrývají *tisíce*. Někteří pod dodávkami zaparkovanými u nakládacích ramp a další v temných, rozsáhlých interiérech. Všichni připravení vyrazit při prvním zachvění jejich hlídkujících vláken.

Během dne nebylo nic moc vidět, ale Leon věděl, že v noci všechna ta stvoření vycházela ven, mohl je slyšet. Několikrát za posledních pár dní zaslechli hrůzu nahánějící zvuky něčeho připomínajícího zvíře, jako křik zraněné krávy nebo tesknivé sténání velrybí písně. Leon uvažoval, jestli virus experimentuje a vytváří větší stvoření.

To, že jich hodně vychází jen v noci, podporuje něčí poznámka o tom, že se jim nelíbí denní světlo, že jim možná ubližují paprsky UV záření.

Virus zatím otestoval rozbité okno jen jednou. Leon a kluk asi stejně starý jako on, Jake, díru zacelili pomocí lepicí pásky.

Následující ráno se šla Cora podívat do patra a příšerně zavřískala. Celé okno bylo pokryté blánovitou fialovou kůží, která se třepotala jako plachta. Kolem rozbitého skla vyrostl tuhý uzel vláknité tkáně, který se snažil dostat skrz pásku dovnitř. Mohl cítit, že se tu nachází příležitost, ale ještě nezjistil, jak ji využít. Když si uvědomil, že se tudy nikam nedostane, brzy zmizel.

Jelikož tam všichni trčeli bez možnosti dostat se ven, měla jejich malá skupina dost času si promluvit, dozvědět se o každém něco, rozebrat svou situaci a to, jak dlouho tady vydrží bez jídla.

Cora byla žena, která s Leonem a Freyou v ohradě chvíli mluvila. Měla široká ramena a brunátný obličej. Máma by takovou osobu nazvala „seveřanem, který nemá čas se s něčím párat“.

Finleymu bylo patnáct. Měl tmavé kudrnaté vlasy sčesané na jednu stranu a tlusté brýle, které Leonovi připomínaly Milhouse.

Artur byl Maďar ve středním věku s omezenou angličtinou. Podle útržků z jeho vět zjistili, že kdysi pracoval jako řidič kamionu. To on posílil jejich dveře, zabarikádoval je zvířecími klecemi a těžkými sudy a pak, později, vytvořil závoru.

Zbývající čtyři lidé z jejich skupinky o sobě nechtěli nic moc říct. Byla tu mladá dívka Kim, statný nahrbený muž

jménem Adewale, hubený a bledý Howard a žena středního věku Dawn, která byla policistkou.

Prostě jen náhodní lidé. Žádné typy, co přežijí všechno. Obyčejní lidé, kteří jsou naživu, protože... no, protože měli štěstí.

Leon oknem pozoroval nízké a těžké mraky uhánějící kolem a dešťové kapky závodící o to, která dřív dopadne na nerozbitné skleněné panely.

Přemýšlel o tom, jestli neměli zůstat na místě.

Pokud byste zůstali na místě kde... V Norwichi? V Everettově hradě? Už byste byli mrtví, kreténe. Poslouchej. Grace a Freya jsou teď pravděpodobně v lepší situaci než ty. Je čas na to, aby ses vzchopil, Leo.

Tátův hlas. Vždycky je to táta, který mu sedí vzadu v hlavě, připravený ho nakopnout do zadku, kdyby se začal litovat.

To si sakra piš, že jo. Zachránil jsi svou sestru a přítelkyni. Skvělá práce, synu. Teď je řada na tobě. Jestli ti další žabaři něco nevymyslí, tak bys měl ty.

„Jako co?“ zamumlal a zamlžil svým dechem okno.

Už nejsi dítě. Přijdi na to sám, synu.

„Super. To ti moc děkuju, tati.“

PÁTÁ KAPITOLA

„Použijeme jednu z nich,“ řekl Leon. Praštil rukou do mříže klece. „Vezmeme ji ven, vlezeme dovnitř a pak ji budeme tlačit. Je to ochranná bublina.“

Podíval se na ostatní a doufal, že ho alespoň jeden z nich podpoří nebo se toho nápadu chopí a vezme to do svých rukou.

„Vypadá to až moc těžký, kámo. Jak se s tím budem pohybovat?“

Jake měl nakrátko střižené vlasy a Leon mohl vidět okraje tetování vykukující kolem límce jeho trička. To tetování ho uklidňovalo. Byl si dost jistý tím, že je virus nedokáže napodobit.

Jake pokynul hlavou na klec. „Museli bychom vyndat dno.“ Podíval se na Leona. „To máš na mysli, že? Použít ty klece jako krunýře nebo tak něco?“

„Jo. Přesně tak. Jako mřížované krunýře.“

Leon si klec znovu prohlédl. Většina z nich byla stejně velká, metr vysoká a dva široká. Místo pro dva, možná tři lidi, kteří skrčení ponесou tíhu klece na svých zádech a ramenech.

„Ti tvorové se skrz mříže dostanou,“ řekl Finley.

„Je to jemná mříž,“ řekl Jake. „Neprotáhnou se tím.“

„Skrz se ale dostane ten sliz,“ oponoval Finley.

„Sliz nebude problém,“ řekl Leon. „Všichni do sebe házíme prášky, ne?“

Zvířecí sedativa a analgetika byla kromě vody tím jediným, čeho bylo v téhle budově dost. Zvláštní bylo, že se zdálo, že má virus problémy poradit si s tímhle typem léků v krevním řečišti hostitele.

Všichni přikývli.

„Takže ano, může se nás to dotknout, celé nás oslznout, jak jen se tomu zlíbí, ale nemůže nás to nakazit.“

„I když nás to není schopné infikovat, pořád nás to chce zabít,“ řekl Howard. Rozhlédl se po ostatních a pak se pohledem vrátil zpátky k Leonovi. Obranně zvedl ruce. „Jen říkám to, co si všichni myslíme.“

„Virus vyrábí ty tvory a cokoliv dalšího ze slizu, ale to taky nějakou dobu trvá. Takže kapka té hmoty sama o sobě vlastně nepředstavuje žádný problém,“ vysvětlil Leon.

„Pokud se budem pohybovat, budem v pořádku,“ dodal Jake.

Leon přikývl. „Přesně to si myslím. Jestli budeme v pohybu, zůstane za námi hromádka slizu, která bude zaměstnaná svou přeměnou na, co já vím, malé kraby.“

„Co když nás ti krabi doženou?“ zeptala se Kim.

„Proto je důležité, abychom se nezastavovali,“ odpověděl Leon.

„Co když to vyrobí něco velkého?“ Tuhle otázku vyslovil Artur.

Posledních pár dnů nezahlédli žádné tvory větší než pes. Po hromadném vypuknutí nákazy v ohradě byli všichni svědky těch lidských totemů, a někteří z nich viděli za poslední dva roky stvoření tak velká jako krávy nebo koně. Takže bylo naprosto možné, že mohli narazit na něco dost velkého na to, aby to klec převrátilo. Nebo zmáčklo.

„Myslím si, že vir stojí výroba věcí ze slizu dost úsilí. Ale spojení věcí, které už vytvořil, by mohlo být rychlejší,“ řekl Finley. „Jako lego. Výroba kostek je těžká, ale jakmile je má, tak můžou vzniknout větší věci? Já nevím.“

„Všichni jsme venku slyšeli ty zvuky. Musí je dělat něco mnohem většího,“ řekla Cora.

„Možná, že čím větší ten tvor je, tím složitější je pro něj *zůstat* sestavený.“

„Ví, že jsme tady uvězněni, takže to odpočívá,“ dodal Jake. „Možná teď vyrábí jen ty malé potvory.“

Howard kvůli tomu plánu vypadal nešťastně. „Co když to ale nějak zjistí, že něco plánujeme?“

Jake pokrčil rameny.

„Ať už je to, jak chce, není to hloupé,“ řekl Leon. „Zdá se, že to na všechno dost rychle přijde. Pokud vyjdeme ven se psí klecí přehozenou přes hlavy a jednou nám to vyjde, podruhé už se nám to nepodaří.“

„To znamená, že máme jeden pokus.“ Leon se rozhlédl kolem. „Je to plán úniku. Nemluvím o výletech za zásobami. Mluvím o útěku a musíme jít všichni společně. Je to obrovské riziko, ale nemáme moc na vybranou.“

„Stěží útěk,“ řekl Finley. „Možná plazení.“